

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu Santjustenc

SEAS

Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc, Carrer de l'Ateneu, 5 i 7.
08960 Sant Just Desvern.

Web: <http://www.florsloreto.com/seas>.

Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

Núm. 268
Gener
febrer
2007

*Estanyos de Rosari de Bacivèr amb el Tuc de Bacivèr
al fons. Fotografia de Conxita Cañas*

CICLE «LA INDUSTRIALITZACIÓ»

9 febrer— Conferència «Les colònies industrials» per Rosa Serra, a les 20.30 h al local social.

11 febrer— Excursió amb raquetes a l'estany d'Auda (Capcir), amb sortida del Parador a les 6 del matí.

9 març— Conferència «Dones i indústria tèxtil a Catalunya» per Montserrat Llonch, a les 20.30 h al local social.

11 març— Excursió: Girona, santuari dels Àngels i Madremanya (Gironès), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

13 abril— Conferència «La construcció de la xarxa ferroviària» per Pere Pascual, a les 20.30 h al local social.

15 abril— Excursió: de Súria, Coaner i Cardona (Bages), amb sortida del Parador a les 7 del matí.

MATINALS

4 febrer— Sortida cultural a Mataró (Maresme) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 8 h. Informació matinal al tel 93 371 51 98 (nits).

18 febrer— Travessa del Pla de la Calma (Montseny) amb sortida des del Parador a les 6.30 h.

4 març— Excursió a les Roques de la Coca i Els Emprius (Sant Llorenç del Munt) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

18 març— Excursió al Puig del Papiol (Alt Penedès) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7 h.

1 abril— Excursió al castell de Burriac (Maresme) amb sortida de la plaça Verdaguer a les 7.30 h.

PINGÜINS A L'EMPORDÀ

26 gener— Conferència «Pingüins a l'Empordà» per Josep Lluís Gallego, a les 20 h a la Biblioteca de C.Ginestar.

ALTA MUNTANYA

23 i 24 febrer— Cascada de gel. Indret pendent de decidir.

23 i 24 març— Excursió a la vall de Mulleres (Alta Ribagorça).

13 i 14 abril— Excursió a la vall de Campcardós (Cerdanya).

VEGUERIA

Des d'aquest Butlletí fem una crida a tots els socis per tal d'aconseguir un representant de la Secció a la Vegueria del baix Llobregat. Els interessats podeu dirigir-vos a qualsevol membre de la Junta.

ATURAR EL CREIXEMENT DESENFRENAT

Estem vivint un món en el qual sembla que no hi hagi futur si no és a través d'un creixement constant, però quan s'utilitza aquest mot és per designar exclusivament un creixement de tipus econòmic. Això fa que visquem en una mena de tren en marxa, desenfrenat, el qual, ens diuen, no s'ha d'aturar perquè seria desastrós per a l'equilibri econòmic de la nostra societat.

Ens estan venent un món en constant creixement que necessita imperiosament més infraestructures viàries i més expansió urbanística. Ens diuen que calen noves vies de comunicació que puguin absorbir l'increment automobilístic, per la qual cosa ens cal un quart cinturó al Vallès perquè camions i cotxes no s'encallin. Cal desenvolupar les zones de muntanya (Cerdanya, Val d'Aran, Vall Fosca, etc.) mitjançant noves urbanitzacions sense tenir en compte que aquests habitatges restaran tancats la major part de l'any perquè només es pot esquiar durant quatre mesos l'any. Cal construir unes línies de molt alta tensió perquè cada vegada necessitem més energia elèctrica per mantenir i millorar el nostre nivell de vida (refrigeració per combatre els estius cada vegada més calorosos

i escalfor perquè els hiverns siguin confortables).

Aquest futur immediat té, però, un alt cost per a la nostra natura. De tota manera les diverses administracions l'ignoren al·legant dosis de realisme. L'excusa afavoreix que no hi hagi interès ni necessitat de fer cap esforç per cercar solucions que evitin malmetre el país i el nostre paisatge.

En lloc d'eixamplar o millorar les infraestructures viàries existents els és més fàcil (i dona més beneficis a alguns) fer noves carreteres que malmeten terreny i fan desaparèixer corredors biològics que afecten la nostra fauna. Tampoc interessa recuperar el transport ferroviari de mercaderies per evitar l'actual transport massiu en camions de gran tonatge, massa interessos econòmics ho impedeixen. I tampoc es volen aturar les urbanitzacions a muntanya perquè enriqueixen promotors i constructors, però no pas al propi país i molt menys el paisatge.

No podem acceptar aquest futur que ens proposen perquè ens predisposen un demà gens engrescador tant per al país com per als nostres descendents. El que volem, i hem d'exigir, és un futur en el qual encara es pugui gaudir d'un país i d'un paisatge que no estiguin sotmesos al mercantilisme d'una economia desbocada.

Cal aturar aquest tren desenfrenat.

EL SILENCI DE BACIVÈR

Agustí Revilla

El Pla de Beret ofereix als muntanyencs, a més de l'esport de l'esquí, un ample ventall d'excursions per pujar a molts cims o per fer travesses tant a peu com amb raquetes. Descriurem l'ascensió al Tuc del Rosari feta l'agost de 2006.

Agafem la carretera C-142 que va des del nucli de Baquèira fins al Pla de Beret; quan arribem al naixement del riu Garona tombem a la dreta per una pista que mor a l'aparcament d'Orri, a les pistes d'esquí. El camí comença al costat del telecadira, a 1.900 metres d'altitud, i s'enfila paral·lel al riu Malo que queda a la nostra dreta.

El relleu està format per blocs de granit. Pedres grans, però boniques i alegres per la policromia dels líquens. Pedres amb vida: si t'atures un moment segur que hi trobes una sargantana prenent el sol. La vegetació que ens envolta està formada per pi negre, bedolls, falgueres, gerds, nerets i nabius.

Tardem una hora aproximadament en pujar a l'estany de Bacivèr. Abans d'arribar-hi passem pel costat d'una basseta. En aquesta excursió trobem pocs caminadors i gairebé tots s'aturen en aquest petit estany situat en un planell cobert d'herba, ideal per a un matrimoni

*Tuc dera Llança des de l'estany de Bacivèr.
Foto d'Agustí Revilla*

jove amb nens petits.

L'estany de Bacivèr (2.100 m) forma part d'un circ glacial, amagat en un paratge idíl·lic i envoltat d'altres muntanyes. A la dreta, al sud, el cap de Baquèira (2.480 m) i Escornacrabes; més al fons, al sud-est, el tuc dera Llança (2.626 m); al davant, a l'est, la serra de Baciverols amb l'escletxa de la Forqueta d'Àrreu (que ens permetria passar als estanys de Garrabeia, de Muntanyó i de Rosari d'Àrreu). Una presa controla el cabal d'aigua que vessa al riu Malo.

D'entrada és un estany qualsevol en un circ qualsevol, però unes sensacions agradables et van envaint a poc a poc. Quan hi arribes no sents res; hi ha un silenci total. Al cap d'una estona comences a sentir els sons de la natura. El xipolleig de l'aigua que arriba a l'estany per diferents rierols; el salt d'una truita; el balanceig de les plantes d'aigua; la remor de les fulles dels pins; el

brunzit dels insectes; la lliscada ràpida i breu d'una sargantana; el ronc llunyà d'un avió que travessa l'espai deixant un cordó blanc sota el blau del cel. Els nostres ulls també poden gaudir observant el moviment de l'aigua, els colors del fons de l'estany amb plena llum del sol o amb núvols, al matí o a la tarda.

Hem de continuar cap als estanys de Rosari de Bacivèr. Agafem un camí a l'esquerra que puja suaument vorejant un petit turó; la baixada la farem a la tarda per un altre camí més curt, però amb més desnivell seguint les aigües que baixen dels estanys. En aquesta alçada els arbres van

desapareixent. Però els observadors de la natura poden gaudir d'una gran varietat de plantes i flors amb diferents colors, formes i olors. Grogues: lot corniculat i seneci; blaves: bruguerola, epilobi i botons blaus; lila: gencianes de muntanya i campànules. Sobre l'herba i les flors, els insectes: papallones, llagostes i cigales.

Una hora més i arribem als estanys de Rosari de Bacivèr (2.337 m). Són dos estanys de grandària considerable i altres més petits que cedeixen les seves aigües als dos anteriors.

Som al mateix circ glacial, però

Pic de Cuenca des del tuc del Rosari. Foto d'Agustí Revilla

Flors de seneci. Foto d'Agustí Revilla

més amunt. Tenim a la nostra esquerra, al nord, el tuc de Bacivèr (2.600 m). Al davant, al nord-est, el cap de Marimanha (2.620 m) i el tuc de Marimanha (2.660 m); entre aquests dos cims, la collada de Marimanha (que ens permetria passar als estanys de Marimanha i a Montgarri). A la dreta, a l'est, el tuc del Rosari (2.594 m).

En els prats que envolten els estanys pastura un ramat de cavalls que ens observen sense esverar-se gens ni mica, al contrari, segueixen menjant herba i alletant les seves criatures.

A la zona on s'uneixen els dos estanys, per la dreta, en direcció sud-est, enfilem un corriol que puja per una tartera; costa trobar el començament, però un cop l'has encertat veus que és fressat i és fàcil de pujar seguint les ziga-zagues fins a un collet; i des del collet t'enfiles per la dreta, entre pedres, però amb fites, fins al cim. No hi ha vegetació. Vam veure una marmota amagar-

se al seu cau sota les pedres i una au que semblava una perdiu blanca o de neu. En una hora arribem al cim del tuc del Rosari (2.594 m). Hem pujat 700 metres de desnivell i hem tardat tres hores a fer el camí.

Les vistes des del cim són magnífiques, amples; i més si el dia és clar. Si mirem cap a l'oest tenim a sota els estanys de Rosari de Bacivèr, la vall del riu Malo, l'estany de Bacivèr, la Val d'Aran i el massís de la Maladeta. Les aigües d'aquesta conca van al riu Garona que mor a l'oceà Atlàntic. Si mirem cap a l'est, tenim sota mateix nostre els estanys Superiors de Rosari, cap al sud els estanys de Garrabeia i Rosari d'Àrreu; al davant el serrat dels Plans i darrera seu el majestuós i blanc pic de Cuenca; i al fons, la vall d'Àrreu i els pobles d'Isavarre, Esterri i Escalarre. Les aigües d'aquesta conca van al riu Noguera Pallaresa, Segre, Ebre i finalment a la mar Mediterrània.

És un luxe poder gaudir d'aquests paratges: estanys, cims, arbres, plantes, flors, silenci, colors. La bellesa d'aquests indrets perilla per l'afany d'expansió desmesurada de les pistes d'esquí. Els afeccionats a aquest esport ja tenen moltes hectàrees de domini esquiuable per a gaudir-ne. Esperem que els polítics locals siguin sensibles al medi ambient, escoltin els experts en ecologia i acceptin la normativa de la Unió Europea sobre la Xarxa Natura 2000.

PELS BOSCOS DE BELLMUNT

Ferran de la Fuente

Els vessants de Bellmunt —magnífic mirador sobre la plana osonenca— estan coberts per formidables boscos formats principalment per fagedes, rouredes i alzinars, amb sotabosc de boixeda i infinitat de matolls i plantes aromàtiques en els sòls més exposats a la llum. No manca la vegetació de ribera a les vores dels cursos d'aigua: riu Ges i torrent de les Deus. Tots aquests factors fan que una passejada pels voltants d'aquesta muntanya sigui un autèntic plaer.

L'excursió proposada és un itinerari circular que permet des del punt més alt, Bellmunt, baixar fins a la Casa de la Vall, can Quintana, i tornar per un altre camí al punt de sortida. Un lloc escaient per deixar el cotxe és l'aparcament del santuari de Bellmunt al final de la pista encimentada que puja des de Sant Pere de Torelló, o bé uns metres abans, després de l'últim revolt abans d'arribar a l'estacionament.

En aquest revolt tancat, un pal de fusta ens indica el camí de Sant Pere de Torelló pel serrat dels Cristians Vells. Preneu aquest camí que deixareu als cinc minuts per prendre'n un altre que s'introdueix

Santuari de Bellmunt amb la vall de la Salgueda al fons. Foto de Jordi Gironès

a la fageda creuant un filat en el punt on una aspa blanca i groga marcada en un faig sembla indicar la inadequació de la maniobra. Baixeu sense recel, ja que esteu en la Vall i es tracta de baixar-la fins a la Casa de la Vall ben a prop del Ges. El camí és força inclinat, però els rastres són ben evidents i nombrosos. Als vint minuts de la sortida, trobareu una pista de la qual cal deixar qualsevol trencall que no tiri cap avall. Tot fent diverses giragonses arribareu als prats de la Casa de la Vall i la pista que puja des de les rodalies de Sant Pere de Torelló i carretera del coll de Bracons. De la sortida a la Casa hi ha quaranta minuts.

Des del final de la pista, que acaba al costat de la casa, arrenca un camí a l'esquerra; és el camí que puja pel costat del Ges fins a Vidrà. Preneu aquest camí i divuit minuts més tard arribareu al lloc anomenat Degollats

El castell de Torelló, vist des de Bellmunt, enmig de la boira. Foto de Jordi Gironès

(possiblement deformació de Degotalls) on penja una gran tosca produïda per un brollador proper. Vint metres més endavant trobareu el pal que indica el camí que puja cap al coll Hi era de Massa. Deixareu el camí de Vidrà i prendreu aquest camí a l'esquerra. Als vint-i-dos minuts s'arriba a un caminet travessar després de superar un desnivell. Preneu-lo cap a l'esquerra i després de pujar un petit tram passareu per un lloc estret que sembla un portal. Deu minuts després trobareu un pal que senyalitza el camí, aquest es bifurca i heu de prendre el camí de la dreta que puja plàcidament en

direcció al coll. Heu d'anar sempre amunt i cada vegada es fa més evident que sou en una antiga pista que ja no deixareu fins al coll. Als vint-i-cinc minuts des de la bifurcació arribareu al coll Hi era de Massa. Dalt del cim destaca l'altiva silueta de Bellmunt on arribareu en quinze o vint minuts més.

Des del cim es gaudeix de magnífiques panoràmiques sobre la Plana de Vic i muntanyes veïnes i des del mirador situat una mica més avall hi ha una gran vista sobre la vall del Ges i bona part del camí recorregut. Baixareu per unes escales fins a l'aparcament i deu minuts després haureu arribat al lloc de sortida.

Serrat dels Cristians Vells amb Cabrera al fons. Foto de Jordi Gironès

Horaris:

Camí dels Cristians Vells – Casa de la Vall:

Casa de la Vall – Degollats

Degollats – Pal i bifurcació de camins

Pal indicador – coll Hi era de Massa

Coll Hi era de Massa – Bellmunt

Bellmunt – camí dels Cristians Vells

	parcials	acumulats
Camí dels Cristians Vells – Casa de la Vall:		0.40
Casa de la Vall – Degollats	0.18	0.58
Degollats – Pal i bifurcació de camins	0.32	1.30
Pal indicador – coll Hi era de Massa	0.25	1.55
Coll Hi era de Massa – Bellmunt	0.15	2.10
Bellmunt – camí dels Cristians Vells	0.10	2.20

TOT TÉ UN FI

Sebastià Farràs i Amigó

M'ha arribat i em toca a mi... Els meus anys i les meves maleïdes xacres d'artrosi han acabat per sempre amb les meves il·lusions muntanyenques. Tot seguit faig un petit recull de la meua activitat.

Vaig començar amb Nosaltres Sols; ells m'ensenyaren a estimar la natura i la meua pàtria: Catalunya. En venir la guerra, ens van prendre tot el material que teníem (LOS FALANGISTAS LOCALES), tot i que no relataré ara el calvari que ens van fer passar en aquells temps. Sortosament, va aparèixer un home desconegut, i no era cap altre que en Fulgenci Baños, el qual va fer ressorgir la SEAS i va aconseguir aglutinar una multitud de jovent. Gairebé tots els qui pertanyíem a Nosaltres Sols ens hi apuntàrem com a socis.

Aquesta etapa fou, tal vegada, el preludi per poder conèixer el meu país, fent excursions per les seves extenses terres, naixent aleshores «les sortides d'autocar», les quals, al meu parer, són les que han aportat més socis nous a l'entitat. Durant els més de trenta anys d'ençà que es van iniciar, hi han participat molts companys alguns dels quals ja ens han deixat i d'altres també ho han fet

per diferents motius. El cert, però, és que la Secció ha anat creixent amb nous socis i avui la SEAS és tot un èxit. És cert que durant els primers anys semblava que anés a naufragar, però entre tots la salvàrem i obtinguérem el resultat òptim que avui podem veure.

Les conferències eren, i són, molt fructíferes i en elles han participat homes excepcionals. El primer va ser Joaquim Cabezas, el qual ens va acompanyar a fer la primera excursió al santuari dels Munts; en què vam fer al turó de la Baltasana ho va fer l'Alfred Rodríguez Picó i fou la primera vegada que vaig sentir l'explicació de les conseqüències de la capa d'Ozó. També vull fer esment de l'incomparable, i per mi valuós, Joan Ferran Cabestany que sempre ens acompanyava per donar-nos les entenedores explicacions, i l'amic Josep Nuet de qui personalment crec que és un dels excursionistes més ben formats del país, d'ell recordo quan un dia fent camí vers els Motllats, la gent de Capafonts ens deia que no hi pugéssim per l'espessa boira que allí hi havia. Malgrat això hi vam pujar i recordo que jo anava posant senyals per si de cas mentre ell, amb el mapa i la brúixola, ens conduí per entre l'espessa boira i ens dugué al final de l'excursió. En Josep Nuet sempre ens explicava les diferents espècies de plantes i donant-nos una autèntica

lliçó.

Podria parlar extensament de fets viscuts, però la meva intenció no és aquesta. Jo solament vull acomiadar-me de tots els companys que m'han acompanyat durant tants anys, de la convivència viscuda per aquests mons de Déu i d'oferir-me un gran record. De fet, des de l'operació del maluc la meva activitat muntanyenca ha estat gairebé nul·la (ara fa 10 anys), si bé us he anat acompanyant primer a les curtes i més tard a les «diguem-ne turístiques» fent companyia a les «meves nenes» a qui Déu n'hi do quan les vaig fer trespasar pujant a l'ermita de l'Abellera (Muntanyes de Prades) per la drecera, alguna d'elles estic segur que sempre se'n recordarà.

Considero que actualment teniu una junta, dirigida per Jordi Gironès, que duu la Secció per un bon camí, i una entitat en la qual els seus membres, tant els antics com els nous, contribueixen a deixar ben alt el nom de la SEAS.

Bé dono, doncs, la meva més cordial abraçada particularment als qui queden dels primers temps — que per cert els podríem comptar amb els dits de la mà —, i als nous que em van conèixer venint amb l'autocar. Rebeu tots vosaltres una forta abraçada i un agraïment per fer-me conèixer i gaudir de la meua terra que tant estimo i que és Catalunya. Moltes gràcies.

FONS BIBLIOGRÀFIC

Us informem de noves donacions de llibres que han passat a formar part del nostre fons:

Història social de l'excursionisme català, dels orígens a 1936. Francesc Roma. Oikos-tau, Vilassar de Mar, 1996. Donació del propi autor.

Gel vertical. Joan Quintana. Edicions Plenilluni, 1989. Donació de Joan Gironès.

11 primers butlletins de la SEAS. (1934-1936). Donació d'Enrique López Díaz-Otero.

Pirineu Català. Comarca de Camprodon. Volum I. César August Torras (1918). Donació de Marcel·lí Camats.

Pirineu Català. Vallespir-Muntanyes del Canigó-Conflent. Volum III. César August Torras (1918). Donació de Marcel·lí Camats.

Pirineu Català. Valls Altes del Segre-Ripollès-Alt Llobregat-Fluvià. Volum IV. César August Torras (1918). Donació de Marcel·lí Camats.

Parc de Collserola. Gonçal Lluna. Diputació de Barcelona, 2006. Donació de Josep Perpinyà.

BUTLLETINS I REVISTES D'ALTRES CENTRES

Daniel Cardona

Revisió dels butlletins i revistes rebudes a la Secció del 2006

MONTSERRAT (BAGES)

Monografia sobre Montserrat. Muntanya núm. 864; pàg. 6-47. Destaquem:

- Montserrat nord per David Hita. Guia d'escalada a l'ombra del massís. Del Cavall Bernat al coll de la Portella (pàg 8-17).

- La via ferrada Teresina per Antonio García. Explicació sobre els treballs per equipar la primera via ferrada de l'Estat espanyol a mitjans dels vuitanta (pàg. 18- 23).

- Aproximació a la geologia de Montserrat per Albert Martínez. Excel·lent article sobre la formació geològica de Montserrat i encara millor els esquemes d'aquesta evolució geològica sobretot en el modelatge montserratí a causa de la infiltració d'aigua a través de les diàclasis (pàg. 32-37)-

- La visió romàntica de Montserrat en el cercle de Weimar per Ferran Alexandri. La importància de Montserrat en el romanticisme alemany a partir d'un viatge que Wilhelm von Humboldt va fer al massís i que va influir en escriptors

de la talla de Goethe i Schiller (pàgs. 32-45).

Hi trobem a faltar, però, una revisió de la vegetació montserratina a càrrec del nostre company Josep Nuet.

GAVARRRES (BAIX EMPORDÀ)

Les Gavarres. Un dels darrers boscos de la mediterrània occidental. Mireia Ibañez. Muntanya núm. 865; pàg. 26-32.

El 1992, les Gavarres, amb les seves 28.740 ha, foren declarades com a superfície protegida i delimitada com a *Espai d'Interès Natural* pel seu valor forestal (94% de bosc. i només el 6,3% agrícola). L'article, després de revisar l'aprofitament del bosc i els valors històrics, acaba amb la proposta de 20 punts d'interès del massís.

SERRA D'AUBENÇ (ALT URGELL)

El Coscollet. Les dues cares de la serra d'Aubenc. Ignasi Planas. Vèrtex núm. 204; pàg. 24- 27.

Excursió al Coscollet (1.612 m) per l'obaga i passant per la casa d'Aubenc des de les Ancoles a prop de Valldarques (carretera Coll de Nargó- Isona).

PAISATGE I TERRITORI

Els camins i l'accés al medi natural. Xavier Campillo. Vèrtex núm. 204; pàg. 62-65.

L'autor ens defineix què s'entén per camins públics o privats. Distingeix entre camins i itineraris excursionistes (senders) dins del marc legal. Acaba amb els camins polèmics actuals com el del Romedo i Boavi i els peatges (Montseny entre Arbúcies i Santa Fe, Tavascan o les Valls del Valira. Un article que s'ha de llegir davant «la privacitat futura dels nostres boscos».

ALT PENEDEÈS

Alt Penedès. Plana i muntanya. Joan Raventós. Vèrtex núm. 205; pàg. 42-46.

Quatre itineraris per l'Alt Penedès d'una durada d'entre 2 a 4,30 h). a) El castellot de Castellví de la Marca. b) Les esglésies de Pontons. c) El turó de Crestabosc i d) Les muntanyes de Font Rubí. Interessant per a matinals i per a fer-les en canalla.

JACINT VERDAGUER

Jacint Verdaguer al Tossal de Capseres (2.945 m). Bernat Gasull. Excursionisme núm. 330; pàg. 10-12.

El 9 d'agost de 1883, mossèn Cinto va pujar al tossal de Capseres durant una estada a la vall de Boí. Durant molt de temps es va creure que el vertader pic que va ascendir era la Punta Senyalada. Ara l'autor, seguint les descripcions de la llibreta de notes de Verdaguer, confirma aquesta pujada al tossal.

CAPCIR

Neus del Capcir. Pasqual Garriga. Excursionisme núm. 330; pàg. 20-25.

Cinc itineraris amb esquís de muntanya en aquesta comarca nord-catalana. Entre d'altres el Puig Peric, Puig de Pam i Roc de Madres.

PAISATGE I TERRITORI

Camins en extinció, camins ramaders. J. Tarré, F. Miralles i J. Tutusaus. Excursionisme núm. 333; pàg. 4-7.

Els autors recorden que els camins ramaders estan protegits per la llei de vies pecuàries del 1995. A Catalunya es comptabilitzen uns 30.000 km d'aquests camins. Inventariar-ho i potser senyalitzar-ho són els punts necessaris que plantegen els autors.

PALLARS JUSSÀ

Vilanoveta. Un racó del Pallars per descobrir. Jordi Mir. Excursionisme núm. 333; pàg. 26-28.

Racó situat al municipi de la Conca de Dalt, en l'àrea del poble de Pessonada. Com diu l'autor, és un espai isolat i un racó insòlit. L'autor també fa esment de les trinxeres en ziga-zaga que estan en bon estat i que foren part d'un dels fronts més ferotges de la nostra Guerra Civil.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 6 de novembre de 2006

—S'estan fent gestions amb el Consorci del Parc de Collserola per aconseguir disposar d'una cartografia a escala 1:10.000 de tota la serra de Collserola per poder ser utilitzada en les nostres activitats.

—S'informa que la nostra Secció és present a la web senderisme.com, on hi ha el calendari de les nostres excursions i des d'on molts excursionistes accedeixen a la nostra web i arriben a participar en algunes de les nostres diverses sortides.

—La nostra Secció participarà el 16 de desembre en la Jornada Solidària de l'Ateneu, dedicada enguany a recollir fons per a construir una escola a Hondures, i ho farem mitjançant el passi del vídeo «Terres de l'Ebre a l'Everest».

—S'ha rebut una important donació de llibres antics, de temàtica muntanyenca, feta per Enrique López Díaz-Otero a banda de l'enquadernació dels primers 11 butlletins que es van publicar del 1934 al 1936. Ha estat enviat un escrit d'agraïment tant a ell com al company Joaquim Carbonell que ha col·laborat en fer-lo possible.

—Hem facilitat al Centre Excursionista de Catalunya els nostres darrers butlletins perquè formin part de la seva biblioteca digital disponible a la seva web.

Reunió del 4 de desembre de 2006

—En la reunió es decideix donar suport a la recollida de firmes, iniciada a les terres de Lleida, per evitar la construcció d'una presa al paratge del congost de Montrebei.

—Durant la reunió s'ha presentat l'estat de comptes anual de les excursions en què s'utilitza l'autocar amb un superàvit de 97 euros.

—La Secció realitza el 26 de gener una nova activitat conjunta amb la Biblioteca de C.Ginestar, amb la conferència de Josep Lluís Gallego «Pingüins a l'Empordà» sobre el canvi climàtic i les seves conseqüències.

—Com a complement a la comissió que ja està treballant en l'elaboració dels actes del 75è aniversari, s'ha constituït un grup de treball que es dedicarà a l'elaboració del llibre que recollirà la història de la SEAS des del 1934 fins al 2009 en què veurà la llum.

—Es comenta l'interès que sovint se'ns manifesta des de molt diversos àmbits sobre el nostre butlletí. Una prova d'això és la difusió de l'editorial del nostre butlletí número 266 a la pàgina web de Mountain Wilderness de Catalunya.

—S'informa sobre reunió que ha convocat l'Ajuntament al gener per tractar el tema de la reordenació de la Vall de Sant Just amb la participació de les entitats, com és el cas de la nostra.

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista de l'Ateneu Santjustenc

Any 41, núm. 268

Equip d'edició del butlletí: Daniel Cardona, Isidor Cònsul, Ferran de la Fuente, Jordi Gironès i Agustí Revilla (taula de redacció), Jordi Gironès (autoedició), Elisabeth Bart (tramesa), i Josep Nuet (dissenyador de la maqueta).
Correcció de textos: Servei Local de Català.

Índex

Portada: Estanys de Rosari de Bacivèr amb el tuc de Bacivèr al fons.

Fotografia de Conxita Cañas

Calendari	604
Editorial: aturar el creixement desenfrenat	605
El silenci de Bacivèr, per Agustí Revilla	606
Pels boscos de Bellmunt, per Ferran de la Fuente	610
Tot té un fi, per Sebastià Farràs	613
Fons bibliogràfic	614
Informació de la SEAS : butlletins i revistes d'altres centres	615
Informació de la SEAS : acords de la Junta	617

Amb la col·laboració de:

Ajuntament de
Sant Just Desvern

CISTELLERIA BALLART, Bonavista, 82, tel. 933 71 13 64

DISSENY MOBLES, Creu, 42, tel. 933 7212 52

FLORS LORETO, Creu 66, tel. 933 72 31 03

FORMA CUINA, Creu 60, tel. 934 73 35 59

LLIBRERIA RESSENYA, Creu 54, tel. 933 71 08 43

IMMACULADA AMAT, JUST AMIGÓ, MARCEL-LÍ CAMATS, FRANCESC HOMEDES